

Kristus

Pekka Ervastin esitelmä teosofisessa matineassa 26/12
1916

Kuten kaikki teosofit hyvin tietävät, ei Kristus ole teosofeille mikään vieras käsite, ja kuitenkin on varsin tavallista, että maailman ihmiset, varsinkin uskonnolliset kristityt, moittivat teosofista elämänymmärrystä siitä, ettei se tunnusta Kristusta vaan hylkää hänet, eikä usko Kristuksen lunastustyöhön, Kristuksen suureen työhön ihmiskunnan puolesta. Mutta teosofit itse, ainakin ne, jotka ovat syvemmin perehtyneet teosofiseen elämänymmärrykseen, tietävät, ettei tämä uskonnollisten kristittyjen käsitys, tämä heidän niin sanoakseni ennakkoluulonsa – koska he uskovat näin ottamatta selvää asioista – pidä todellisuudessa paikkaansa. Teosofiseen elämänymmärrykseen syventyneet tietävät, että aikain viisaus, jumalallinen viisaus puhuu myös niistä asioista, joita kristikunnassa kutsutaan Kristukseksi. Teosofia puhuu myös niistä asioista, niistä henkilöistä, – ja myös siitä henkilöstä – joita kristikunta kutsuu yhteisnimellä Kristukseksi. Meidän on vain pidettävä mielessä tämä seikka, että kristikunnassa yhdistetään muutamia eri asioita, käsitteitä aivan umpimähkään eräeseen maan päällä eläneeseen henkilöön, jota on sitten ruvettu kutsumaan ainoaksi Kristukseksi. Kun uskovainen kristitty kuulee sanan ”kristus“, niin se ei tuo hänen mieleensä muuta kuin tietyn henkilön, joka on elänyt maan päällä. Tässä ovat kristityt aina erehtyneet, uskovaiset erehtyvät tässä, sillä tämä sana kristus eli oikeastaan kristos ei ole mikään henkilönimi, vaan se on kreikankielinen verbaalilaatusana, joka on johdettu teonsanasta khrioo 'voidella' ja se merkitsee siis

'voideltu'. Se on samamerkityksinen sana kuin hebrean mashiah eli messias, joka siis myöskin merkitsee 'voideltu'.

Kun me saamme oikein kiinni tästä tosiseikasta, että sana sellainen kuin ”kristus“, voideltu, tarkoittaa aivan muuta kuin jotakin tiettyä ihmistä, että se merkitsee jotain ominaisuutta asiassa tai henkilössä, josta voidaan sanoa, että hänet on voideltu, kun pidämme kiinni tosiseikasta, että ”kristus“ on laatusana, silloin ymmärrämme eron teosofisen ja kristillisen elämänymmärryksen välillä. Kristillisen elämänymmärryksen omaaville on ”kristus“ tullut henkilönimeksi, joka tarkoittaa vain yhtä tiettyä henkilöä, joka on elänyt tietyinä aikoina. Teosofisen elämänymmärryksen omaavat käyttävät sen sijaan sanaa ”kristus“ laatusanana, joka voi tarkoittaa erilaisia asioita. Kaikki, jotka ovat tutustuneet teosofian henkeen, tietävät, että siinä tehdään selvä ero Kristuksen ja Jeesuksen välillä. Kristus on laatusana ja Jeesus on henkilönimi, ja teosofit tietävät, että on suuri ero näiden välillä. Jeesus Natsarealainen oli ihminen, joka eli maan päällä, mutta häntä nimitettiin ”kristukseksi“ eli voidelluksi, niinkuin evankeliumeissa sanotaan: ”Jeesus, jota sanotaan Kristukseksi“ (Matt. 27:17 y. m.). Tämä on ensimmäinen opetus, jonka saamme teosofialta, että on olemassa ero Jeesus Natsarealaisen ja Kristus-käsitteen välillä. Kristus-käsite – jos tahdomme sitä yleisesti määrittellä teosofisen elämänymmärryksen mukaan – tarkoittaa yleensä jotain jumalaista, jotain sellaista, mikä on tavallisen ihmiskunnan yläpuolella, jotain, joka on paljon lähempänä Jumalaa kuin yksikään ihminen, tavallinen personallinen ihminen, jotain sellaista, joka on aivan yhtä Jumalan kanssa. Sanalla Kristus tarkoitetaan itse Jumalaa, ja sentähden sanotaan teosofisessa kirjallisuudessa, että Kristus on mystillinen käsite. Se on mystillinen käsite sentähden, että Kristus on nimenä jollekin jumalaiselle, mystilliselle, näkymättömälle elämälle, jollekin näkymättömälle voimalle ja

viisaudelle. Kristus-käsite sisältää tällaista, ja siksi nimi Kristus annetaan yleensä sellaisille ihmisille, joissa tämä syvä, korkea jumalainen elämä on ilmenneenä ja joissa vaikuttaa tämä jumalainen viisaus erikoisella tavalla. Heille voidaan antaa nimi Kristus eli Voideltu, sillä he ovat kuin Jumalan voideltuja. Teosofisessa kirjallisuudessa voi tavata lauseen: Jeesus Kristukset ja muut Kristukset, ja sillä tarkoitetaan silloin kaikkia niitä henkilöitä, jotka samalla tavoin kuin Jeesus ovat erikoisessa suhteessa Jumalaan ja jotka ovat jumalaisen tahdon ja rakkauden täyttämiä. Tämä on pidettävä mielessä yleisenä sääntönä. Kristus on mystillinen elämä, se on periaate, nimitys, joka voidaan antaa eri olennoille, eri ihmisille.

Mutta kun perehdymme teosofiseen elämänymmärrykseen, niin huomaamme, ettei teosofisessa kirjallisuudessa käytetä nimitystä Kristus yksinomaan tässä yleisessä merkitystä, vaan sitä käytetään myös puhuttaessa määrättyistä henkilöistä. Teosofisessa kirjallisuudessa sanotaan – aivan niinkuin kirkkokin opettaa – että Jeesus Natsarealainen oli Kristus ja hän oli sitä sen tähden, että hänen kauttaan vaikutti Kristus, mutta ei ainoastaan Kristus yleisessä merkityksessä jumalaisena elämänä ja viisautena, vaan hänen kauttaan vaikutti eräs olento, korkeampi olento kuin Jeesus Natsarealainen, olento, joka kolmen vuoden aikana käytti Jeesus Natsarealaisen ruumista Palestiinassa, käytti sitä välikappaleena ja laski perustuksen kristinuskolle. Tätä olentoa – joka siis käytti Jeesus Natsarealaista mediuminaan – kutsutaan teosofisessa kirjallisuudessa myös Kristukseksi, Voidelluksi, Herraksi. Ja siinä lisätään vielä, että tämä olento oli, ei ainoastaan kristinuskon perustaja, se viisas olento, joka on kristinuskon keskushenkilö, vaan että hän on kaikkien uskontojen takana. Hän on se keskushenkilö, se jumalainen olento, se vapahtaja, joka on kaikkien uskontojen takana, mitä milloinkaan on ollut maailmassa. Teosofiassa sanotaan, että

pitkän pitkinä aikoina on ihmiskunnan kehitystä aina valvonut eräs olento, eräs korkea Mestari-olento. Koko tämän juurirodun, tämän ihmiskunnan henkistä kehitystä ohjaa ja sitä henkisesti kasvattaa eräs korkea olento, joka on ikäänkuin henkinen ilmiö ihmiskunnassa. Tuota olentoa, joka siis valvoo ihmiskuntaa pitkinä, pitkinä aikoina, kutsutaan teosofisessa kirjallisuudessa Kristukseksi ja sanotaan, että Hän vaikutti Jeesus Natsarealaisen kautta, samoin kuin Hän on vaikuttanut monen muunkin uskonnon perustajan kautta. Hän vaikuttaa yleensä koko nykyisen ihmiskunnan henkisenä kasvattajana. Ennen Häntä vaikutti ihmiskunnan henkisenä kasvattajana eräs toinen korkea olento, mutta nyt on Hän se korkea opettaja, joka on kaikkien uskontojen takana ja joka sulkee syliinsä kaikki uskonnot, joka rakastaa samalla rakkaudella kaikkia ihmisiä, olkoot he mihin uskontoon kuuluvia tahansa. Häntä kutsutaan teosofisessa kirjallisuudessa Kristukseksi.

Mutta me voimme mennä vielä syvemmälle käyttäessämme Kristus-nimitystä, sillä tällä nimellä kutsutaan yhä korkeampia ja korkeampia olentoja. Teosofiassa sanotaan, että tällä planeetalla elää myös eräs merkillinen olento, jonka viisaus on mittaamaton syvä, jonka rakkaus on pohjaton, ja jonka voima on voittamaton. Hän on se merkillinen korkea, merkillinen jumalainen olento, joka silloin, kun meidän ihmiskuntamme vielä vaelsi tällä pallolla tietämättömyydessä ja pimeydessä – tai niinkuin sanotaan kristillisessä kirjallisuudessa: synnissä ja pahuudessa –, joka silloin asuen muualla tässä aurinkokunnassa, asuen toisella tähdellä, teki ihmeellisen ja jalon päätöksen: ”Minä tahdon mennä auttamaan noita sieluja tuolla kaukaisella surun tähdellä. Minä tahdon mennä heitä auttamaan, opettamaan ja kasvattamaan. Kuka tahtoo tulla minun kanssani?” Ja tuolla toisella planeetalla, joka oli paljon korkeammalle kehittynyt ja edistynyt kuin tämän planeetan ihmiskunta oli, joka oli tehnyt korkeampia

saavutuksia kuin meidän ihmiskuntamme voi uneksiakaan, siellä eli olentoja, äärettömän korkeita, viisaita, rakastavia olentoja, jotka heti vastasivat tälle Mestarien Mestarille: ”Me seuraamme sinua.“ Ja he muodostivat pienen joukon uskollisia ystäviä ja auttajia, tulivat läpi avaruuden ja asettuivat tälle meidän planeetalle. He perustivat n. s. Salaisen Veljeskunnan. Ja vaikka siihen Salaiseen Veljeskuntaan nyt kuuluu paljon tämän ihmiskunnan jäseniä, ja vaikka niistä alkuperäisistä jumalaisista auttajista useimmat ovat lähteneet täältä pois, kun heidän työnsä oli päättynyt, niin tuo kaikista korkein, Hän, jota madame Blavatsky Salaisessa Opissaan kutsuu ”Pyhäksi Banianpuuksi eli Hiljaiseksi, Äänettömäksi Vartijaksi“, joka ihmiskunnan aamuhämärästä saakka, ihmiskunnan kehtoajasta saakka istuu ikuisen autuuden kynnyksellä. Ja hän istuu sillä kynnyksellä siihen saakka kunnes ihmiskunta on kauttaaltaan pelastunut, jolloin Hänen kasvatustyönsä on päättynyt. Madame Blavatsky kutsuu Häntä myös ”Suureksi Uhriksi“. Hän on jättänyt ihmiskunnan välittömän ohjauksen korkeiden, merkillisten enkeliolentojen huostaan, olentojen, jotka elävät tämän maan päällä, Hän, tuon iankaikkisuuksien Suuri Uhri. Häinkin asuu tämän maan päällä ja valvoo ihmiskunnan kehitystä. Häntä kutsutaan myös Melkisedekiksi, joka on se iankaikkinen uhri, joka on myös Kristus.

Mutta teosofiassa omistetaan nimi Kristus vielä merkillisemmälle olenolle, sille, josta puhutaan Johanneksen evankeliumissa, kun sanotaan: ”Alussa oli sana, ja sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se sana.“ Tämä ”sana“ on yhtäkuin Logos, ja tätä Logosta kutsutaan teosofiassa myös Kristukseksi. Kaikki, jotka ovat tutustuneet teosofiseen elämänymmärrykseen, tietävät, että Logos on meidän maailmamme, meidän aurinkokuntamme Jumala, sen Isä, Luoja ja Jumala. Kaiken takana, kaikkein syvimmällä on Jumala, sen Isä, Luoja ja Jumala. Kaiken takana, kaikkein

syvimmällä on kyllä suuri Jumaluus, Absoluutti, jonka arvoitusta kukaan ei voi ratkaista, mutta samalla tavalla, kuin meillä tässä näkyvässä elämässäkin on olentoja, joissa ilmenee tajuntaa eri asteissa, samoin on myös näkymättömässä maailmassa eri asteisia olentoja, joissa ilmenee sielun tajuntaelämä eri mahtavuusasteissa. Meidän aurinkokuntamme lähde, sen syvin salaisuus on Logos, se mahtava iankaikkinen tajunta, joka samalla ilmenee tietyissä yksilöissä, joita myös kutsutaan Logoksiksi. Se on ihmeellinen olento, jonka herruutta meidän on mahdoton tietää ja johon meidän on mahdotonta perinjuurin tunkeutua. Me tiedämme Hänestä vain sen, että meidän maailmamme alussa Hän oli. Hän on sen Luoja, se Sana, jonka kautta on kaikki tehty, mikä tehty on. Logos on koko meidän maailmamme takana, Hän on sen ylläpitäjä, sen Isä. Tästä Logoksesta olemme mekin monta kertaa puhuneet, se käsite on meille kaikille tuttu. Hän on lähempänä meitä kuin omat kätemme. Hän on meitä lähempänä, koska hän on meidän Jumalamme, kaikkien Jumala. Häntä kutsutaan myös Kristukseksi, sillä Hän on jumalainen elämä, joka täyttää tämän aurinkokunnan, Hän on tajunta meidän aurinkokunnassamme. Me olemme jokainen vain heikko osa Hänestä, heikko kuva Hänen tajunnastaan. Häneltä olemme saaneet järkemme, tunteemme ja tahtomme, Hän elää meissä, Hän on meidän Vapahtajamme. Tämä tajunta, tämä Sana, Logos on varsinaisessa merkityksessä mystillinen Kristus.

Meidän ei tarvitse kuitenkaan ajatella, että on olemassa ristiriitaa eri Kristus-käsitteiden välillä, että on olemassa Kristus, joka on Logos, mutta on myös olemassa erityinen Melkisedek, jota kutsutaan Kristukseksi, tai se olento, joka pitkinä aikoina opetti ihmiskuntaa ja jota kutsutaan myös Kristukseksi, tai niitä monia korkeita olentoja, joita on kutsuttu Kristukseksi. Siinä, että nimi Kristus annetaan monille, ei ole ristiriitaa sentähden, että kaikki ne olennot, korkeat, eri asteiset

olennot, ihmiset, joissa mystillinen Kristus on elävä, joissa jumalainen elämä on pulpahtanut esiin ja joissa jumalainen tajunta vaikuttaa, kaikki ne ovat lähtöisin yhdestä Jumalasta. Sentähden me voimme sanoa – niinkuin aina sanotaan teosofisessa kirjallisuudessa – että ainoastaan mystillinen Kristus on todellinen vapahtaja, sillä jos me kiinnitämme katseemme johonkin olentoon, olkoon hän kuinka korkea tahansa, niin erehdymme. Me emme voi pitää kiinni siitä käsityksestä; Jeesus Natsarealainen, jossa Kristus vaikutti, ja sanoa: Hän on meidän vapahtajamme, emme liioin ajatella Melkisedekiä, korkeata opettajaa, jota myös kutsutaan Kristukseksi, ja sanoa: Hän on meidän vapahtajamme, sillä jos ajattelemme: tuo tai tuo olento on yksin meidän vapahtajamme, niin me erehdymme. Me erehdymme, jos omistamme nimen ”Kristus, Vapahtaja“ jollekin tietylle henkilölle, joka on elänyt tietynä aikana. Oikein on sanoa, että meidän vapahtajamme on mystillinen Kristus, sillä ei ole muuta vapahtajaa kuin mystillinen Kristus. Kaikki Mestarit, kaikki ne olennot, jotka ovat meille puhuneet ja opettaneet Kristuksesta, kaikki he ovat aina näyttäneet ja sanoneet, että yksin mystillinen Kristus voi meidät vapahtaa. Mystillinen Kristus ei ole esiintynyt maan päällä, sentähden että mystillinen Kristus on aina maan päällä. Mystillinen Kristus elää ihmiskunnassa, mystillinen Kristus on koko luonnossa, sillä mystillinen on sama kuin Logos. Islamin uskovaiset sanovat tänäkin päivänä, ettei ole muuta vapahtajaa kuin Allah, Jumala, sillä ei ole kuin yksi Jumala. He ovat oikeassa, sillä he puhuvat mystillisestä Kristuksesta. Kaikki eripuraisuus, ristiriita eri uskontojen ja kirkkojen välillä loppuu silloin, kun ihmiselle selviää, että kysymys on vain nimistä, ei itse tosiasioista. Ihmiset käyttävät erilaisia nimiä ja riitelevät niistä, kun eivät tunne tosiasioita. Ja se on tosiasia, että meidän vapahtajamme on se Jumala, se Logos, joka asuu ihmisessä. Se on meidän ainoa vapahtajamme, mutta ilmetessään

ihmiskunnassa tämä vapahtaja, tämä Logos, tämä mystillinen Kristus voi ilmetä eri ihmisissä eri tavalla, eri voimalla. Katsellessamme ihmisiä, eläin- tai kasvikuntaa, emme saa niin selvää kuvaa Kristuksesta, kuin jos näemme jonkun Mestarin tai itse Melkisedekin, sillä heidät nähdessämme selviää meille aivan suuressa mitassa, mitä on vapahtaja, mitä on Logos, mitä on se Jumalan Poika, joka on ainoa ihmiskunnan pelastaja ja vapahtaja, ainoa Jumala, joka voi lunastaa ihmiskunnan.

Ja kun käymme tarkemmin tutkimaan tätä mystillistä Kristusta, kun yritämme syventyä tämän ihmiskunnan vapahtajan sieluelämään ja voimaan, silloin meille selviää, kuinka me kaikki ihmiset olemme yhtä, kuinka me kaikki lopulta joudumme samaan loppupäätökseen. Vaikka me harhailemme eri suunnille, vaikka me kuljemme kauaksi toisistamme, vaikka me kutsumme itseämme ja toisiamme eri nimillä, muhamettilaisiksi, kristityiksi, buddhalaisiksi j. n. e., niin kuitenkin me kaikki kuljemme erikseen yhden ja saman vapahtajamme luo. Ja jos kutsumme tätä vapahtajaa nimellä Kristus, silloin on luonnollista, että sanomme: ”Kaikki tulevat lopulta Kristuksen luo. Jokainen ihminen, jonka sielu on levoton, joka kulkee harhaillen maailmassa, joka elää tuskia kärsien, hän löytää lopuksi rauhan Kristuksessa.“ Tämä on oikein sanottu, sillä ei ole olemassa kuin yksi vapahtaja, se Jumala ihmisessä, jota kutsutaan Kristukseksi. Tämä kristuselämä on todella niin kaikkialla maailmassa, on niin läpitunkenut ihmiskunnan, että voidaan todella sanoa – niinkuin kristinuskossa on aina sanottu – kun puhutaan mystillisestä Kristuksesta: ”Hän on kuollut meidän syntiemme tähden, ja hänen verensä lunastaa meidät kaikesta synnistä. Hän on kuolemallaan ja verellään vienyt meidät Jumalan luo.“ Todella voidaan sanoa, niinkuin tässä mystillisessä lauseessa on sanottu, sentähden että Hänen elämänsä, Hänen tajuntansa, Hänen minuutensa on meissä. Kristuksen veri puhdistaa meidät

synnistä siinä merkityksessä, että Kristuksen elämä, Logos-tajunnan elämä on se, joka todella on vuodatettu kaikkien elävien olentojen hyväksi, koko luonnon ja ihmiskunnan hyväksi. Se tajunta tekee yhtä mittaa työtä meidän hyväksemme, niin että kun me otamme vastaan sen, otamme vastaan tämän jumalallisen elämän, tämän Kristuksen veren, joka virtaa kaikille, silloin se elämä, se tajunta, Jumalan oma voima ja elämä, Jumalan tajunta, Kristus, nostaa ihmisen ja puhdistaa hänet kaikesta synnistä, sillä se elämä tekee kaikki hyväksi ja kaikki lunastaa. Tästä mysteeristä, tästä mystillisestä elämästä, joka ihmisen täyttää, puhuu tämä vanha vertauskuva, joka on kotoisin jo vanhoilta ajoilta. Ihmiskunta ei ole kuitenkaan vielä ymmärtänyt tätä vertauskuvaa oikein, ja se johtuu siitä, että tämä vertaus esitettiin jo silloin, kun ihmiskunta vielä vaelsi lapsuuden kengissä, ja sitä opetettiin kunnioittamaan ja palvelemaan korkeita olentoja. Sentähden se ei ole käsittänyt tätä vertauskuvaa oikealla tavalla, vaan on kadottanut siitä kaiken todellisen hengen tulkitessaan tämän vanhan mysteeripuheen siten, että se tarkoittaa vain jotain määrättyä historiallista henkilöä, jonka veri on vuotanut tiettyinä aikana. Tässä ovat ihmiset erehtyneet, sillä se veri ei vuoda vain määrättyinä hetkenä, vaan se vuotaa aina. Se on se karitsa, joka on tapettu maailman alusta asti, se on se Logos, se Jumalan Karitsa, Jumalan Poika, joka luomisen alussa antoi itsensä, että Hän omalla tajunnallaan nostaisi meidät Jumalan luo. Hänen uhrinsa on suuri. Meidän Logoksemme, meidän Jumalamme uhri on kaikista suurin. Sen Hän on tehnyt aikojen aamusta aikojen loppuun saakka. Hänen verensä vuotaa aina. Hänen verensä vuotaa suruna ja tuskana ihmiselle siihen saakka, kunnes hän ottaa vastaan Kristuksen veren puhdistavana voimana, ottaa Hänen elämänsä itseensä, yhtyy Hänen tajuntaansa ja antaa sen puhdistaa itseään. Ja silloin se ihminen tuntee ja sanoo, että Jumala, Logos, joka on tapettu,

ristiinnaulittu kaikissa ihmisissä, se Jumala on noussut ylös, ja silloin sen ihmisen suru ja tuska on muuttunut siinä ylösnousemuksen riemuksi ja autuuden juhlaaksi.

Jos me tarkastelemme Logoksen, mystillisen Kristuksen vaikutusta ihmiskunnassa, näemme selvästi erilaisia virtauksia. Me näemme, että se vaikuttaa eri tavalla ihmisen älyyn, tunteeseen, tahtoon ja toimintaan, kun ihminen ottaa sen vastaan. Mystillinen Kristus on maailman vapahtaja, Logos on valo, joka kaikkia valaisee ja muuttaa älyn viisaudeksi. Ja aivan niinkuin evankeliumissa sanotaan: ”Vaeltakaa niin kauan, kuin teillä on valo“, niin kauan kuin ihminen elää maan päällä on hänellä tilaisuus ottaa vastaan jumalallinen valo järjessään. Valvokaa siis niin kauan, sanotaan evankeliumissa, ja lisätään vielä: Se on valomme, joka valaisee koko maailman, se valo on ihmisen poika, joka tuli ihmisiä koroittamaan, nostamaan. Ihmisen poika etsii sitä ihmistä, joka voi nostaa sen kunniasijalleen. Kun ihminen nostaa kunniasijalle itsessään ihmisen pojan, silloin hän lähestyy Kristusta järjessään, silloin hän lähestyy Jumalaa, Logosta, sitä valoa, joka valaisee ihmisen järjen. Me emme voi löytää totuutta ulkopuolelta itseämme, vaan tämän korkean totuuden, ihmisen pojan, jonka voimme älyssämme löytää, sen me löydämme Kristuksen avulla, sen löydämme Kristuksessa. Kun siis nostamme ihmisen pojan itsessämme kunniasijalle, niin se on kuin palava kynttilä meissä, ja silloin Jumalan poika tulee meidän vapahtajaksemme, Jumalan poika ottaa syntimme ja meidän pieni kynttilämme muuttuu auringon valoksi, joka valaisee koko meidän elämämme. Sellainen on mystillisen Kristuksen vaikutus meidän älyymme.

Mutta mystillinen Kristus vaikuttaa myös meidän tunteisiimme. Älkäämme kieltäkö Jumalaa tunteissamme, sillä se Jumala on rakkaus. Rakkaus on Jumala, rakkaus on Kristus, niinkuin evankeliumissakin sanotaan: ”Niin rakasti Jumala

maailmaa, että hän antoi ainosyntyisen poikansa, ja ken uskoo Häneen, hän pelastuu.“ Jumalallinen elämä on rakkautta, niin että me emme pääse mihinkään tunteessamme ja sydämessämme, ennenkuin me omassatunnossamme ja tahdossamme otamme vastaan sen rakkauden, joka on Jumala. Me emme pääse kiinni ikuisesta rakkaudesta, me emme osaa rakastaa niin että voisimme sanoa: ”Meidän rakkautemme on puhdas, epäitsekäs, jumalallinen“, me emme voi niin rakastaa, elleimme ota omassatunnossamme ja tahdossamme vastaan Jumalan rakkautta. Mutta jos otamme vastaan mystillisen Kristuksen elämän, joka on itse rakkaus, jos otamme sen omaantuntoomme, niin silloin osaamme rakastaa. Rakkaus täyttää meidät, se täyttää meidän tahtomme. Rakkaus ei ole tunnetta, vaan rakkaus on voimaa, rakkaus on tahtoa, rakkaus asuu omassatunnossa, ja se, joka puhuu omassatunnossamme, on Kristus, vapahtaja. Kun otamme vastaan vapahtajan, otamme vastaan Jumalan rakkauden omassatunnossamme ja tahdossamme, silloin me todella tulemme osallisiksi ikuisesta elämästä. Me näemme, kuinka sydämemme kirkastuu, kuinka meissä nousee iankaikkinen, sammumaton valo. Kun me otamme vastaan jumalallisen elämän rakkauden, vapahtajan, Logoksen, silloin meissä todella toteutuu hengen valta aineen yli, sillä Kristuksella on kaikki voima kaikkien yli, niinkuin evankeliumeissakin sanotaan: ”Kristuksella on kaikki valta maassa ja taivaissa.“ Pahat henget tottelevat Häntä, kaikki pahat henget pyytävät Hänen edessään armoa. Niinkuin on sanottu evankeliumeissa, niin todella tapahtuu. Ihminen, joka ottaa vastaan Kristuksen voiman, Logoksen jumalallisen voiman, hänen tahtonsa tulee niin salaperäiseksi, että se tahto semmoisenaan puhdistaa, se parantaa ja nostaa. Jos ihmisen tahto on täyttynyt Kristuksen jumalallisella voimalla, silloin se ei tarvitse muuta, kuin että hän tahtoo toisen ihmisen olevan terve, ja tuo toinen ihminen heti paranee. Ei tarvitse muuta,

kuin että hän ei tällä tahdon alalla tee enää syntiä, niin tuo toinen puhdistuu. Tässä on kosketeltu kristus-elämän syvintä mystiikkaa, mutta meidän tulee muistaa, ettei ole suinkaan tuulesta temmattua kun on sanottu: ”Jos Kristus-ihminen saa myrkkyä, niin se ei häneen mitään vaikuta; jos hän tahtoo kulkea veden päällä, niin hän voi siten kulkea; jos hän tahtoo taivaisiin nousta, niin hän nousee taivaisiin; jos hän tahtoo nälkäisiä ruokkia, niin hän voi heitä ruokkia; jos hän tahtoo kuolleita herättää, niin hän herättää niitä. Jumalalle ei mikään ole mahdotonta.“ Näin on sanottu, eikä tämä ole turhaa puhetta. Vaikka me olemme vielä kaukana tällaisesta Kristuksen kirkkaudesta ja Hänen voimansa täydellisyydestä, niin kuitenkin me tiedämme niin paljon, ja jokainen sen tuntee omassatunnossaan, että tämä on totta. Me emme vielä ole niin suuressa mitassa ottaneet vastaan Kristuksen elämää, Kristuksen voimaa ja rauhaa, että me hallitsisimme kaikkea paha, että kaikki paha ja kärsimys olisi meidän nöyrä palvelijamme, niin että kun me sanoisimme: ”Poistu!“, niin se poistuisi, koko aineellisuus olisi niin tottelevainen meille, että kun me sanoisimme: ”Tee niin ja niin!“, niin se tekisi niin. Mutta kaikki pyhät kirjat ovat tällaisen tulevaisuuden ihmiselle luvanneet. Ne ovat luvanneet ihmiselle, että jos hän uskoo pelastukseen ja lähtee kulkemaan Jumalan teitä, jos hän omaksuu mystillisen Kristuksen hengen, niin hän on tuleva Jumalan pojaksi, jonka hallussa on hänen Isänsä perintö, niin että hän saa käyttää Isänsä viisautta ja rakkautta, ja tehdä vielä suurempia tekoja, kuin mitä Jeesus Kristus teki.